

145 lat Szkół Siennickich

W 2011 roku, jedna z najstarszych szkół Mazowsza o bogatych tradycjach kształcenia nauczycieli **Zespół Szkół w Siennicy** pow. Mińsk Mazowiecki, obchodziła uroczyste jubileusz 145 – lecia.

Jeszcze w okresie zaborów decyzją władz carskich w 1866 roku utworzono w Siennicy Kursy Pedagogiczne w celu kształcenia nauczycieli ludowych. W 1872 roku Kursy przemianowano na Męskie Seminarium Nauczycielskie. Lokalizacja tego typu szkoły w Siennicy nie była przypadkowa. Rosyjscy zaborcy uważali, że miejscowość ta położona na pograniczu Mazowsza Wschodniego i Podlasia, będzie stanowiła dobrą bazę kształcenia nauczycieli, którzy aktywnie włączają się w założony proces rusyfikacji. Późniejsze wydarzenia a zwłaszcza ruchy samokształceniowe i konspiracyjne, inspiracja i organizacja niezależnego ruchu związkowego przez absolwentów, masowy udział w zorganizowanym przez Sienniczian strajku szkolnym w 1905 roku, jak bardzo zaborcy pomylili się w swoich planach.

Wychowankowie siennickiej szkoły pedagogicznej zapisali wiele pięknych kart poprzez udział w walce o odzyskanie przez Polskę niepodległości, wykazali patriotyczną postawę w okresie międzywojennym, walczyli na wszystkich frontach drugiej wojny światowej, organizowali w okupowanym kraju tajne nauczanie oraz stawiali na czele walki konspiracyjnej. Po zakończeniu wojny Sienniczanie włączają się w proces odbudowy ze zniszczeń wojennych, podejmowali ogromny trud w budowie systemu oświaty i wychowania w niepodległej Polsce.

Mury Siennickiej Szkoły Pedagogicznej opuściło łącznie ponad dwa tysiące nauczycieli. Chociaż obecnie w Siennicy nie kształcą już nauczycieli, to atmosfera tamtych lat oraz wiele tradycji przetrwało i jest z pietyzmem kontynuowanych.

Obecny Zespół Szkół w pełni nawiązuje do tych bogatych tradycji, dając młodzieży szeroką gamę możliwości kształcenia się w liceum ogólnokształcącym z klasami psychologiczno – pedagogicznymi i regionalnymi, w technikum mechaniczno – turystycznym oraz w zasadniczej szkole zawodowej. W skład Zespołu wchodzi również gimnazjum. Ponadto rozwijane są uzdolnienia i zainteresowania w wielorakich zajęciach pozalekcyjnych, w kołach specjalistycznych oraz wolontariacie.

Świadczą o tym liczne przedsięwzięcia zrealizowane z okazji jubileuszu 145 –lecia istnienia Szkoły. Godzi się wymienić wyprodukowanie filmu dokumentalnego o historii i teraźniejszości Szkoły, wydanie książki poświęconej Jej dokonaniom oraz perspektywom rozwoju, zorganizowanie w czerwcu br. sympozjum naukowego pt. „Myśl pedagogiczna dziś i w przyszłości – 145 lat tradycji kształcenia pedagogicznego w Siennicy”, na którym główne referaty wygłosili wybitni uczeni profesorowie uniwersyteccy – absolwenci Państwowego Liceum Pedagogicznego w Siennicy. Ponadto w marcu br zorganizowano uroczystą sesję poświęconą patronom Szkoły – Hipolicie i Kazimierzowi Gnoińskim.

O atmosferze panującej w Zespole Szkół w Siennicy, świadczy m.in. wypowiedź młodej nauczycielki, mgr Magdaleny Zygnerskiej:

„Gdy przyjechałam tu po raz pierwszy, zobaczyłam piękny ogród przed szkołą. Uporządkowane gazony w kształcie rozety i drzewa w dumnym szpalerze. Sylwetka budynku dumnie kreśliła swój koniec i początek. Wielkie drzewo przed szkołą zaszumiło jednak ”Nic o mnie nie wiesz”. Historię czuć było w powietrzu. Niedługo sierociniec, szpital, teraz szkoła. Tego dowiedziałam się później.

Na początku jednak zostałam oprowadzona po długich korytarzach, których zabytkowa klasyczna linia świadczyła o bogatej przeszłości szkoły. Zobaczyłam wielki portret patronów szkoły, którzy ją stworzyli, którzy pracowali na tajnych kompletach, którzy nauczaniu poświęcili swoje życie. To połączenie bogatej przeszłości ze współczesnością zrobiło na mnie wrażenie, frapowało, zachęcało do poznania.

Dookoła tętniło życie. Uczniowie biegali, chodzili, spacerowali po ogrodzie. Widać było, że dobrze się tu czują.

W trakcie pracy, z dnia na dzień poznawałam ludzi związanych ze szkołą. Na akademiach, z opowieści czy też obserwacji, dowiadywałam się szczegółów z chlubnej przeszłości i pracowitej teraźniejszości.

Spotkałam wielu ciekawych ludzi, wiele interesujących postaw. Nauczycieli, którzy razem z uczniami pracują przy porządkowaniu pomników patronów, którzy pielęgnują ogród, dla których to jest wspólna sprawa i wspólne dobro. Zobaczyłam różne prace plastyczne wykonane w bardzo ciekawych technikach na temat szkoły, jej patronów, terenu, ogrodu. Widziałam jaką inspirację wzbudza ten wyjątkowy „genius loci” w uczniach.

Na zjeździe absolwentów czy na spotkaniach rocznicowych (w 2011 roku minęło 145 lat od założenia szkół siennickich) miałam okazję poznać wielu ludzi zrzeszonych w Stowarzyszeniu Absolwentów i Wychowanków Szkół Siennickich, który tworzyli to miejsce, do którego chętnie wracają. Uczestniczą w wielu wydarzeniach szkolnych, konkursach, zawodach. Jest to dla nich ważne. Z taką samą radością przyjeżdżają na biwaki z młodzieżą, kultywują wiele tradycji.

Podobny cel ma wyjątkowe Muzeum Szkół Siennickich na terenie szkoły. Kustosz tego miejsca, Pan Tadeusz Gnoiński, wnuk patronów, zawsze chętnie opowiada o bogatych zbiorach, świadkach historii nauczania w tej placówce i o okolicy.

Ocalić od zapomnienia to ambicja nie tylko historyków związanych ze szkołą ale również uczniów. Przy okazji różnych wizyt młodzież, czyli obecni współgospodarze, angażuje się w pokazywanie gościom urokliwych zakątków ich szkoły, opowiada o jej historii.

Sztafeta pokoleń, współpraca i szacunek dla dzieła tych, którzy odeszli oraz tych, którzy każdym dniem swojej pracy świadczą o tym miejscu – ten aspekt rzeczywistości w naszej szkole jest dla mnie najbardziej budujący, godny naśladowania i po prostu wyjątkowy.

To bezcenna lekcja jak pamiętać i równocześnie patrzeć w przyszłość.”

Jerzy Smoliński

Prezes Stowarzyszenia Absolwentów
i Wychowanków Szkół Siennickich